

Ježíš byl roven Bohu, ne nám lidem, ale vybral si vědomě to horší, jen kvůli nám. Nešťítel se žádného ponížení (když to pro nás bylo potřeba) a vytrval s tím až do hodně hořké smrti.

Jenže Bůh to tak nenechal, neponechal ho v moci smrti a zapomnění, a tak dnes můžeme vyznat: Ježíš Kristus je Pán!

*L 24,1-11 Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily. <sup>2</sup> Nalezly však kámen od hrobu odvalený. <sup>3</sup> Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly. <sup>4</sup> A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. <sup>5</sup> Zachvátil je strach a sklonily se tváří k zemi. Ale oni jim řekli: "Proč hledáte živého mezi mrtvými? <sup>6</sup> Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, <sup>7</sup> že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát." <sup>8</sup> Tu se rozpomenuly na jeho slova, <sup>9</sup> vrátily se od hrobu a oznámily to všecko jedenácti učedníkům i všem ostatním. <sup>10</sup> Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakobova a s nimi ještě jiné, které to pověděly apoštolům. <sup>11</sup> Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.*

Když Ježíš umřel, nastala tma po vší zemi, říká vypravěč a obrazně tím vyjádřil něco, co lidstvo prožívá v kterékoli generaci: to když naděje pohasnou a potemní, vlády se ujme nejistota a strach, do duší se vkrádá soumrak a začíná další doba temna. Prožíváme to na vlastní kůži, když nám někdo blízký umře nebo po nějakém rozchodu a po ztrátě iluzí. Dotkne se nás to, když vidíme něčí utrpení nebo se o něm doslechne nebo když takřka v přímém přenosu sledujeme za humny válku a není v našich silách, jak to řešit.

Ježíše v tom příběhu před pár dny vítaly celé zástupy jako krále, jenže pár dnů je doba dost dlouhá na to, aby se všechno mohlo změnit. Čekal ho podivný soudní proces, rychlý rozsudek a smrt. Pro čtenáře je to trochu zmatek: Boží syn takhle skončil proto, že prý se

provinil proti Bohu. Tak to rozhodli lidi a Boha se v té věci na nic neptali. Zdálo se jim, že v tom mají jasno, jenže teď se jim setmělo a v duši nic než beznaděj... Pak se roztrhla chrámová opona, za kterou jednou ročně chodíval hlavní kněz pro odpuštění pro celé Boží stvoření. Opona je z Božího dopuštění vejpl a Boží odpuštění je mezi námi, neboť naše provinění odpykal Bůh dobrovolně místo nás.

Tohle se událo v pátek, ale nikdo tomu v tu chvíli nerozuměl: to, co nám vypravěč líčí, to už je ohlédnutí z pozdější doby, kdy už jim to došlo, že to tak je. Když přišlo pár žen v neděli ráno ke hrobu, Ježíše tam nenašly, zato tam byli jacísi Boží poslové a ti je vybídli, ať přestanou Ježíše řadit mezi nebožtíky. A protože nikdo nechápal, co to znamená, dali jim ti poslové radu: "Tak si vzpomeňte, co říkal." Tak tedy vzpomínaly:

Celý ten příběh – aspoň jak to Lukáš vypráví – byl o tom, že Ježíš přišel, aby vyhlásil svátek Božího odpuštění. To Bůh uskutečňoval odedávna, Bible je toho plná. Těžko říct, nakolik to kdy lidem docházelo, ale teď je řada na vás, pro vás se teď to Písmo splnilo. S tímhle přišel Ježíš mezi lidi, ale moc mu nerozuměli. Možná by byl získal víc příznivců a větší popularitu, kdyby jim předhodil něco, nač se s oblibou sbíhají – ale neudělal to: protože člověka nedělá člověkem to, nač se lidi s oblibou sbíhají nebo co si navzájem závidí: člověka dělá člověkem poslání, které má od Boha, a k tomu Boží požehnání, které ho životem provází (někdy dost nenápadně). A Boží království, které (rovněž nenápadně) mezi nás přichází.

Že ten svátek Božího odpuštění jednou přijde, to se učili v náboženství. O tom, kdo jej vyhlásí (o mesiášovi), měli všichni jakési představy, ale Ježíšova poprava jim v tom udělala čáru přes rozpočet.

Nabízí se možnost nebrat ten konec na vědomí. Mnohokrát se ještě lidstvo rozhodne budovat světlé zítřky a doufat, že tentokrát to

vyjde. Předhodíte lidem, nač se rádi sbíhají, anebo na ně jdete po zlém, případně obojí, jenže budoucnost vás asi neposlechne, proč by to taky dělala. A tak se lidi snaží – když už je budoucnost neposlechne – aspoň nabalzamovat minulost: naleštit různé zvyky, vzpomínky, krásné časy mladých let... Jenže ani tam se Kristus nenechá zavřít. Není tu, hrob je prostě prázdný. Jsou tu jen ti dva v bílém a vybízejí, ať se rozpomeneme, jak to všechno bylo: od andělského betlémského zpěvu, že se nám narodil spasitel, až po tu roztrženou chrámovou oponu, která nás dělila (ale už nedělí) od Božího odpuštění.

Ti dva v bílém mají pravdu, Bůh je mezi námi, tehdy se nám narodil spasitel a dnes nám to spasení daroval, když sdílel náš úděl a pronesl ho branou, za kterou bychom ho jaktěživo sami nedotáhli. Proč by takhle novina měla bydlet na hřbitově? Ta musí mezi lidi!

Když to ženy řekly učedníkům, ti pro to neměli pochopení. No řekněte: co si představíte, když se řekne "Boží moc"? Copak si představíte Boha, který se nebrání lidskému zlu, ale nechá ho na sebe naložit, odnese ho do hrobu a nechá ho tam? Andělský vzkaz od prázdného hrobu znamená, že je to právě takhle. Žádný oheň z nebe na zlé – ale že je Bůh s těmi, kdo kvůli zlu trpí. A že je ani v největším trápení neopustil. A že i se zlem, které občas neodbytně hlodá i ve vás samotných, si Bůh poradí. *To je Boží moc.*

Co si představíte, když se řekne "poslouchat Boha"? Bezezbytku splnit, co je předepsáno, říkali farizeové, ale asi je to ještě trochu jinak: vždyť lidmi vás činí to, že hledáte pravdu, hledáte poslání od Boha a přijímáte jeho lásku a požehnání pro život mezi bližními.

Pro Ježíše si přišla smrt, ale vzkaz andělů o prázdném hrobu znamená, že jakkoli je smrt mocná, jednu důležitou pravomoc ztratila: Dejme tomu, že život je dopis, který celou dobu, co jsme na světě, píšeme Bohu a lidem kolem sebe. Smrt za tím dopisem udělá tečku –

ale jestli to psaní bude o něčem, co stojí za to číst, o tom smrt rozhodovat nebude. O tom se rozhoduje jinde (v nebi, tam je hlavní sídlo pravdy). A jestli bude milé ho číst, ani o tom smrt nerozhoduje: o tom rozhodne láska. A nepíšeme poníženou žádost o přijetí do nebeských zástupů, nýbrž píšeme životní odpověď na pozvánku, kterou jsme dostali.

Učedníkům to postupně začalo docházet, a tak se Velikonoce staly náramnými svátky a rozšířily se pak i na každou neděli. Každá neděle je svátkem vzkříšení.

Ježíš přišel, aby vyhlásil svátek Boží milosti. Učinil to – a dál už je to na nás, aby se na zemi žilo tím, co jsme dostali jako dar z nebe.

A protože je co slavit, puštěme Boha ke slovu a pojďme s chutí a s radostí (i když i s nesnázemi) prožívat svou lidskou odpověď na Boží poslání, které nám Kristus předal, a na Boží požehnání, které nás (někdy nenápadně, leč pořád) provází – vždyť právě to dělá náš život skvělým.

Do seznamu těch, komu Bůh nemá co vytknout, určitě nepatříme, a není divu, on na něm není nikdo – ani ti, kdo si to o sobě myslí. Bůh to po nás ani nežadá a přichází nás soudit svou milostí.

Co jsme dokázali, je možná dobré a nebo to možná za mnoho nestojí, leč Boží přízeň bychom si za to stejně nekoupili. Tu nám všem Bůh dopřává jen tak, z lásky, a k tomu i svůj milosrdný pokoj, který trumfne všechny naše zkušenosti i logické úvahy i vysněné fantazie.

Tak ať vás ten přicházející pokoj Božího království ovlivňuje, usměrňuje a těší – neopustí vás a bude vás držet i s vašimi vzpomínkami, těžkostmi i očekáváními v Kristu Ježíši. Amen.